

da je naš ali da je znan z nami. Vse drugo je njemu prepuščeno.“

„A to zna trajati dolgo časa predno kaj opravi; nam se pa mudi. Ko bi mi za to ne bilo, da rešimo morebiti koga nevarnosti in nesreče, bi se sploh za vse ne brigal.“

„Dalje nego do večera itak ne bomo čakali. Če tu ne dobimo pojasnil, dobimo jih pa drugod, ako že ne bo prepozno. Le pogumno naprej! Sedaj grem, da naročim Iliji, kaj ima storiti.“

Šel sem na dvorišče (bili smo doslej pred selskim hanom, pri katerem smo se bili ustavili); Ilija je ravno konja napajal.

Razložil sem mu vso stvar. Mož je bil neizrekljivo vesel, da je dobil baš on ta važni posel, in zatrjeval mi je na dolgo in široko, sklicujé se na svojo bistrournost, kako bo vse „hubavo“ zvršil. Na to je odjezdil.

Pretekla je jedva ura, ko se je že vračal. V naglem diru je pripodil po cesti in razjahavši pustil konja prostega, sam pa stopil k naši mizi, silno sopeč:

„Gospo-dine, — Pinteva — ni v Kaloferu.“

„Kaj? — Ná, tu pij preje in potem povej vse natančno.“

Izpil je ponujeni vrček v dušku do dna in pričel:

„Dospévši v trg, sem prvega, ki sem ga srečal, vprašal po stanovanju Pinteva. V odgovor sem dobil, da je Pintev, — neoženjen obuštár<sup>1)</sup>, ki ni ravno na dobrem glasu —, dopoldne nenadoma zaprl svojo delalnico in odjezdil s tujim človekom, prišedšim iz Plovdiva. Kaj sem hotel še? Obrnil sem konja in — tukaj sem.“

„Ali ti je tudi opisal tega tujca?“

„Da, in na čuden način je oni, ki sem ga bil vprašal in ki je tudi dotičnika videl z last-

nimi očmi, trdil, da je imel sicer orlov nos, a nikake brazgotine na njem; bil je ta nos brez vsakoršnega znaka.“

„Tako? Morda je pa imel kak oblič?“

„Ne; povprašal sem prav natančno.“

„Potem je v resnici čudno.“

Pretolmačil sem tovarišema Ilijino izpovedbo. Oba sta se čudila.

„Morda ni oni človek prav videl“, je rekel naposled Jules; „na vsak način moramo pa še sami pozvedeti. Le zajezdimo zopet!“

V Kaloferu so nam pokazali stanovanje Neda Pinteva. Bila je to skora podrta, pol lesena, pol ilovnata bajtica; duri so bile zatvorjene. Razven njega ni nihče tu prebival.

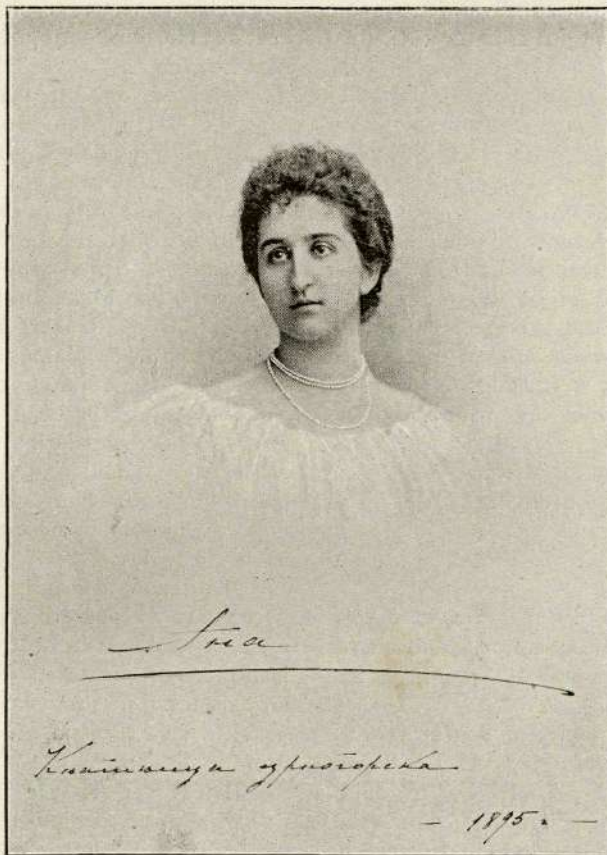
„In kar nam je bilo neumljivo: vsi, ki so bili priče obuštárjevega odhoda, so jednoglasno zatrjevali, da je bil plovdivski prišlec navaden človek z vsakdajšnjim obrazom. Nekaj jih je tudi ž njim govorilo in ti so vedeli, da je imel globok, poln glas, dočim je z nami v Plovdivu govoril z visokim, le malo moškim glasom. V obče so se pa njih izpovedbe popolnoma strinjale z Haronisevo osebo. Ali morda nismo bili na pravi sledi? Kako to, da bi se bil Pir Haronis nakrat premenil? Kakor smo ugebali in ugibali, nikjer nismo našli prave

poti, da bi razvozlati to težavo.

V razne misli zatopljeni smo se pomikali navkreber proti prelazu Rozaliti. Pot je postajala strmejša in strmejša, okolica divja in samotnejša; pred nami se je dvigal vrh Mara-Gedüka.

Zlato solnce je tonilo v zahodu, poslednji žarki so poljubljali vejevje dreves in robovje gozdov, tresoč se poigravali ob skalnih stenah in se zrcalili v biserni vodi padajočega potočiča.

Po dolu se je jel razgrinjati mrak. Večerna tihota je zavladata na okrog; ropazeljni sokol



Anna, kneginjica črnogorska.

<sup>1)</sup> Čevljar.